

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 6

15. august 1982

18. årgang

Hvorledes får jeg den rettferdighet som gjør syndere salig?

I Rom 3,22 leser vi om denne rettferdighet: «— Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus for alle og over alle som tror.» Dette ordet gir svar på et viktig spørsmål. Når sjeler som søker nåde har hørt meget om den Guds rettferdighet som gjør menneskene salige, har de gjerne ennå et viktig spørsmål: Hvordan og når får jeg også del i denne Guds rettferdighet? Hele verden er forliket med Gud, men derfor blir ikke alle mennesker salige. Hvordan skal jeg vite at jeg har del i Guds rettferdighet? Her ser du svaret, det samme gamle svar som hele Skriften inneholder. Her står: *Guds rettferdighet ved troen på Jesus Kristus*. Det dreier seg om sikker tro på Jesus Kristus. Og Guds rettferdighet, sier apostelen, kommer til alle, er *for alle*, og *er over alle som tror*. Hva du enn synes, og hvordan du enn føler i ditt hjerte, Gud sier likevel overalt i Skriften: Den som tror — ved troen — av troen — tro på den Herre Jesus osv.

Men så er det et annet spørsmål som blir viktig: *Hva er troen?* Hva menes det med troen på Jesus Kristus? Du kan ikke få noe sikrere svar på det, eller noen bedre beskrivelse av den frelsende tro, enn

ved å gi akt på de steder i Bibelen hvor Jesus selv erkjenner at et menneskes tro er frelsende. Der hvor Jesus sier: Din tro har frelst deg, eller liknende, der kan du se hva den frelsende tro er, hvis du bare vil legge merke til hvordan de menneskene hadde det som fikk dette vitnesbyrd. Og hos alle disse vil du alltid finne et og det samme: Det var syndere som med alle sine forsøk etter loven ikke hadde kunnet bli rettferdige og finne fred; men de var tvert imot blitt mere og mere ulykkelige og rådville. Men så hadde de fått høre evangeliet om Kristus, og derfor kom de til ham og søkte uforskyldt nåde.

Lovens og profetens vitnesbyrd om Kristus var kjent av folket, så kom døperne Johannes og pekte på det Guds lam som bærer verdens synd, og så trådte Kristus og hans apostler fram med forkynnelsen av evangeliet.

Men alt dette ble aktet for intet av alle dem som fant trøst i sin egen rettferdighet. Bare fattige og hjelpeløse ble dratt av Ordet til Kristus. Og nå gikk det som Johannes sier: «*Så mange som tok imot ham*, dem, dem ga han rett til å bli Guds barn, *dem som tror på hans navn*.» Og

ved en slik tro ble de nye mennesker i hjerte, sinn og hu, liksom de også fikk nye krefter. De ble «født av Gud», slik at de hele livet igjennom hang ved Kristus og hans etterfølgere. Dette forteller Skriften deg. Av dette ved du *hva den frelsende tro er*; ikke bare kunnskap om Guds, Kristus og evangeliet, ikke bare at du holder for sant og taler om det. Men at du, fordi du er i virkelig nød med din synd og ikke kan finne noen trøst i alt ditt strev med din daglige anger, bønn og Gudsfrykt, blir så inntatt av evangeliet om Kristus og Guds rettferdighet i ham, at du ikke kan være uten det.

Da har du et slikt hjerte at du hungrer og tørster etter denne nåde. Når du får tro og tilegne deg den, har du virkelig trøst, glede og kjærlighet i ditt hjerte, lyst til Guds ord, og merker barnekårets ånd i ditt hjerte så du kan rope: Abba — Fader.

Men når du ikke får tro at du eier Guds nåde, blir du påny ulykkelig og hungrer og tørster etter den. Se, med et slikt sinn er du et helt annet menneske enn alle vantro. Slik er den frelsende tro.

Og selv om du nå har lyst til Guds lov og all synd er en plage for deg, kan de likevel gå så forskjellig med deg. Stundom roper du i angst i ditt hjerte og er nær ved å fortvile. Stundom føler du deg kald og død.

Men med all denne veksling er du allikevel rettferdig i Kristus. Du eier selve *Guds rettferdighet*. Og du eier den bare fordi du *tror på Kristus* på den måten som her er talt om. Vår rettferdighet i ham kalles derfor en *rettferdighet ved troen på Kristus*. Og i Rom. 4,13 kalles den *troens rettferdighet*.

Den kalles aldri noen annens rettferdighet, f. eks. omvendelsens rettferdighet, ydmykelsens rettferdighet, Kjærlighetens rettferdighet. Nei, bare troens rettferdighet. På den måten er det gitt til kjenne at rettferdigheten ikke består i noen åndens frukt, men er Guds Sønnens egen rettferdighet, som vi får ta imot ved troen. Den består altså heller ikke i selve troen, men vi eier den *ved* troen, fordi troen mottar den. Derfor kalles den også «troens rettferdighet».

C. O. Rosenius.

Lat opp mine øyne så jeg kan skue de underfulle ting i ditt ord

Av Øivind Andersen

Herre Jesus Kristus, vi takker deg for ditt ord, fordi ditt ord er Ånd og er liv, og at du selv kommer til oss og møter oss personlig gjennom dette ditt ord. Vi ber i ditt navn at det må skje i denne stund. Amen.

Det er to vers fra Salme 119 som vi skal stanse for, det er vers 18 og vers 50:

Lat opp mine øyne, så jeg kan skue de underfulle ting i din lov! Det er min trøst i min elendighet, at ditt ord har holdt meg i live.

Denne Salme 119 er på 176 vers, det kommer av at det er åtte ganger bokstaven i det hebraiske alfabetet, og det er 22 bokstaver der, og åtte ganger 22 blir

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Alt som har med bladet sin eksp.
blir sendt dit, som tinging, oppseiing
og adresseforandring.

Gåver til bladet. Postgiro 5 68 21 33.

Red. Amund Lid, post 5600 Norheimsund.

Tlf. (055) 51 080.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Telf. 04-433685.

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro

Vikøy Sparebank 3530.21.00932.

ØYSTESE TRYKKERI A/S

176 vers. De brukte denne salmen til å lære barna alfabetet etter da barna begynte på skolen, og skolepliktig alder var fem år på Jesu tid. Denne salmen lærte de utenat, og det kunne vel gi oss litt å tenke på. Det er ikke mange i dag som kan den utenat.

Denne salmen handler om Guds ord, om Guds ords egenskaper og virkninger i hjertet, og den handler om hvordan det går når et menneske bruker Guds ord, og den handler også om hvordan det går når et menneske forsømmer Guds ord. Salmen er altså en mektig appell til oss om å bruke Guds ord, og et sterkt vitnesbyrd om hva Guds ord utretter i de mennesker som går inn for å ta det til seg og leve etter det.

Det første verset som vi nevner her, det er altså vers 18, inneholder en bønn: Lat opp mine øyne, så jeg kan skue de underfulle ting i din lov! Ordet lov er her brukt i den betydning som vi pleier å bruke hele Skriften, det er ikke brukt

bare om loven, men om hele det Gamle Testamentet og hele Bibelen. Lat opp mine øyne, så jeg kan skue de underfulle ting i det ord som du Herre har gitt oss, det er en bønn som er vel verd å be for oss. Apostelen forteller hvordan han ber for kristne mennesker som han ennå ikke har møtt, og heller ikke kommer til å møte, kristne som ikke har sett hans åsyn i kjødet, som han sier. Det er i Efeserbrevet og Kolles.brevet han ber om at Gud må gi dem hjertets opplyste øyne så de kan se, så de kan forstå frelsen, forstå hvilket håp de er kalt til og hvor omfattende frelsen er. Guds kjærlighet når fra himmelen og ned til den dypest faldne, og den omfatter alt som heter mennesker. Vi kan ikke selv se og forstå Guds ord uten at Gud selv opplater våre øyne. Det står at Jesus opplot sine disiplers forstand så de skjønnte Skriftene (Luk. 24): Da opplot han deres forstand så de kunne forstå Skriftene.

Det er likedan med oss i dag, Herren må opplate vår forstand, og han må gi oss hjertets opplyste øyne. Det skjer også gjennom hans ord. Det er underlig hvordan Guds ord åpner for seg selv i vårt hjerte. Vi kan ikke klare det, og Gud har aldri ventet at vi skal klare det, og du skal aldri være redd for å ta Guds ord til deg om du kjenner det stengt, eller lese det om du ikke selv synes du får noe ut av det. Les i Jesu navn, og les med det ene formål å legge merke til hva som står skrevet, og les om igjen og om igjen, og om igjen og atter om igjen. Repetisjon er en stor hemmelighet i Guds rike, det er det forresten i alt som heter visdom, og det å legge merke til hva det står er en stor hemmelighet, for da be-

gynner Gud å åpne våre øyne så vi begynner å skue underfulle ting.

Vi får se at han som har gitt sitt ord, det er han som gjør undergjerninger, og vi får oppleve at det ord som vi stanser for, det virker inne i vårt hjerte og skaper det som ikke finnes der på forhånd. Vi får en ny ånd, et nytt sinn, og det som Bibelen kaller et nytt hjerte, gjennom Guds ord, vi får en villig ånd, vi får et sinn som både er i stand til å forstå og gjøre Guds vile. Og fremfor alt får vi det som Guds ord karakteriserer som selve det evige liv, vi lærer Herren selv å kjenne, og ser hvem han er, og hva vi eier i ham. Alt dette kommer til oss når han begynner å late opp våre øyne så vi skuer de underfulle ting i hans lov.

Ordet skue er ikke tilfeldig valgt, har vi først fått øye på noe, så retter jeg siden målbevisst blikket mitt mot det som jeg har fått øye på, det er å skue. Stadig ser på, stadig retter blikket på, det som Gud har latt meg få se. Gjennom det kommer Guds ord til å vokse i våre hjerter, og vi kommer til å vokse både i nåde og i kjennskap til vår Herre Jesus Kristus, og med det øker Åndens frukt i hjertet, og med det øker all vår brukbarhet i Guds rike og den velsignelse som Gud bruker oss til for våre medmennsker. Se, alt dette kommer av å gi akt på Guds ord. Guds ord redder oss, når det ellers ville ha gått galt, som vi ser i det vi leste i vers 50: Det er min trøst i min elendighet at ditt ord har holdt meg i live.

Er det noe vi som er av sannheten får oppleve om oss selv, så er det at vi er elendige. Vi kan ikke hjelpe oss selv, det er intet vi kan av oss selv av det som hø-

rer Guds rike til og som hører det åndelige til, vi står fullstendig maktesløse og hjelpeløse. Og det er ikke bare det, men synden og det gamle menneske vil så lett ta overhånd over oss. Og husk på at vi har det gamle mennesket, som er så gudsfientlig og så ubegripelig farlig for oss. Begynner det først å utfolde seg, ser det ikke lyst ut, og så er det spørsmålet: Hvor er redningen henne? Jo, det er min trøst i min elendighet at *ditt ord har holdt meg i live.*

Du hører at dette er et vitnesbyrd. Det første ordet jeg leste fra vers 18, det var en bønn, og her har vi et vitnesbyrd. Her taler en som har gjort erfaring om hvordan Guds ord har virket, men samtidig går det frem at han selv har vært i fare åndelig talt. Hadde det ikke vært for Guds ord, da ville det ha gått galt. Ja, det er sant, derfor er det så farlig å forsømme Guds ord. Og jeg vil spørre deg som hører på meg: *Leser du din Bibel?* Det er farlig å forsømme å lese Bibelen, og det kan ikke erstattes av noe annet. Det er godt og vel at du går på møter, det er farlig å forsømme samværet med de kristne også, men det er intet som kan erstatte at du ikke leser Bibelen. Bibelen er uerstattelig, og Luther for eksempel sier at alt som er galt, alt som er ondt, både i vårt liv som kristne og i Guds rike, kommer av at vi forsømmer å lese Bibelen. Så enkelt sier han det. Og alt som er godt og nyttig, alt som er ære verdt, all velsignelse og brukbarhet som skjer i Guds rike kommer av at vi leser Bibelen. Det er veldig sterke ord. Jeg tror at også jeg ut fra min lille erfaring skal få være med å gi det samme vitnesbyrd.

Vi har et allmektig ord i Skriften. Det

Jesus preker omvendelse

Av Ole Hallesby

Og det skjedde mens de vandret på veien, da sa en til ham: Jeg vil følge deg hvorhen du går. Og Jesus sa til ham: Revene har huler, og himmelens fugler reder; men Menneskesønnen har ikke det han kan helle sitt hode til. Han sa til en annen: Følg meg! Men han sa: Herre! Gi meg først lov til å gå bort og begrave min far! Men han sa til ham: La de døde begrave sine døde; men gå du avsted og forkynn Guds rike! Også en annen sa: Jeg vil følge deg, Herre! Men gi meg først lov til å si farvel til dem der hjemme. Men Jesus sa til ham: Ingen som legger sin hånd på plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike.

Luk. 9,57-62.

Det er ikke meget vi hører om disse tre. Vi får ikke engang høre deres navn. Heller ikke hvordan det gikk med dem. Men vi skal treffe dem igjen en gang for den hvite trone. Og enten de ble frelst eller gikk fortapt, så skal vi få se at det viktigste blad i deres livs historie ble skrevet den dag. For da møtte de Jesus.

Mens de gikk på veien står det. Et uforglemmelig stykke vei og en uforglemmelig vandring i samtale med Jesus. Mange ønsket at de hadde levet den gang for de mener at det da hadde vært lettere å bli en kristen. Det ønsket tror jeg ikke er vel betenkt. Det var sikkert vanskeligere å gi seg i Jesu følge den gang enn det er i dag.

Og det er ingen vanskelighet å treffe Jesus nå. Han kommer mens vi går på

veien og begynner å tale med oss. Vi bad han ikke om noen samtale. Men han kom allikevel.

Jeg er glad ved å tenke på at det ikke finnes en av mine tilhørere som ikke Jesus har hatt i tale. Hvordan kan jeg vite det? Det vet jeg fra Bibelen. Der ser jeg hvor stor og god Gud er. Han har påtatt seg å sørge for at ikke en av oss kommer i den evige fortapelse uten at han har talt ut med oss. Og det så tydelig at vi vet hvem som taler med oss og hva han vil.

Min kjære uomvendte tilhører. Du har opplevet meget mer med Gud enn du har fortalt til noe menneske. Du har opplevet merkelige stunder kanskje midt i ditt daglige mas og jag, hellige stunder! Du hadde ikke ønsket dem, men du kunne ikke hindre dem. Det var Gud som talte til din tankeløse og lettsindige sjel. Og da var det som skjell falt fra dine øyne. Du så hele ditt liv i en helt ny belysning. Det var nederlag og svikt hele veien. Og du kjente det som grunnen sank under dine føtter. Og det kom over deg en brennende lengsel. Etter hva? Jeg vet det. Du lengtet ganske enkelt etter Gud, etter å legge ditt trette hode og ditt syke hjerte inn til Gud, han som har skapt deg og forløst deg og kalt deg og fulgt

holder oss i live, for det er som Jesus sier i Johs. 6,63: De ord som jeg har talt til eder, *er Ånd*, og *er liv*. Og i Bibelen møter du Herren personlig, og gjennom Bibelen handler han med deg inne i ditt hjerte. Det skal du rekne med, når du setter deg ned for å lese den. Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea Radio, ved A. L.

deg. Da så du det så tindrende klart så ikke noe menneske behøvde å si deg det: Jeg får det aldri godt før jeg får det godt med Gud. Men da så du en ting til likeså tindrende klart: Jeg får det aldri godt med Gud før jeg får gjort opp med Gud.

De tre vi leste om i teksten — det er flere trekk i fortellingen som viser at de var godhjertet og snille, men tilbøyelige til å vike unna. De hadde gode forsetter og planer, men valget var de redde for, særlig å velge straks.

Jeg taler sikkert til mange i kveld som vet at de er uomvendt. Du vet at om du stupte død på gulvet i dette øyeblikk så stupte du like i helvete. Du vet at du kan ikke og vil ikke dø slik som du er nå. Du må bli omvendt innen du dør, men du vil ikke omvende deg nå. Vet du at også satan preker omvendelse. Ja, han preker ofte med tekst fra Bibelen. Da han fristet Jesus i ørkenen begynte han med å si, det står skrevet. Og så siterte han et helt vers fra Det gamle testamente. Når han preker omvendelse sier han: det står skrevet at du må omvende deg, ellers kommer du i helvete, men sier han, det haster jo ikke slik som predikantene alltid forteller.

Dette er sikkert satans fineste list. Han får menneskene til å tro at de vil omvende seg — siden. Det gir dem mot til å leve uomvendt. Hvordan kan du som er uomvendt legge deg rolig til å sove om kvelden, du som ikke vet om du våkner i din seng eller i helvete. Jo ganske liketil: Fordi du vil omvende deg siden. Kunne du spørre dem som nå er i den evige fortapelse om de ikke hadde villet omvende seg, så tenker jeg de fleste ville svare: Jo det ville vi. Men hvor-

for gikk dere da fortapt? Vi ville aldri omvende oss nå, men siden.

Hør nå hvordan *Jesus* preker omvendelse. Det er *det* denne tekst sier tydeligere enn de fleste andre. Jesus sa til dem begge: Følg meg! Og begge svarte ja. Men begge føyer til: La meg først Altså: Siden. Nei, sa Jesus, ikke siden, men nå.

Synes du Jesus var hård imot disse? Den ene ba om å si farvel til dem hjemme. Og den andre ba om å få gå hjem å begrave sin far. Ja du kan godt si at Jesus var hård. Kjærligheten er hård når den ser at den elskede er i dødsfare, uten å ane det. Jesus så at for disse to gjalt det nå eller aldri. Og da forlangte han en avgjørelse på flekken.

I kveld står jeg her i Kristi sted. Du synes det er dristig tale. Ja, jeg ville aldri vove å si det, hvis det ikke stod i Bibelen: Vi er sendebud i Kristi sted. Og nå skulle jeg be deg i Kristi sted: Omvend deg nå, der hvor du sitter!

Ja, sier du, men det kan vel ikke være så lett! Til det vil jeg svare med et bilde. Sett nå at du ble alvorlig syk i natt. Du fikk fatt i lege. Han sa at det var akutt blindtarm og at du måtte opereres øyeblikkelig. Nei, sa du, jeg vil ikke opereres. Da dør du, sa legen. For sprekker den blindtarmen så forgifter den bukhinnen, og så dør du. Javel, så ville du opereres.

Da du så kom bort på sykehuset, hva tror du så overlegen spurte deg om? Om du forstod deg på blindtarm? Ikke et ord! Om du forstod deg på operasjon? Ikke et ord! Han ville bare vite en eneste ting, om du ville bli operert eller ikke.

Og ville du opereres, så var det han som skulle operere.

Jeg skal si deg hvor mye du har med den operasjonen å gjøre. Du ligger på operasjonsbordet som et levende lik. Man bedøver deg så grundig at du ikke vet eller føler noen ting. Og for å være helt sikker på at du ikke skal gripe inn i operasjonen, binder han hender og føtter på deg. Det er han som opererer, du blir operert.

Her ser jeg som i et lynglimt hvordan det går til å bli frelst. Det er Jesus, sjelens lege som frelser deg. Han behøver ingen hjelp av deg. Men du må avgjøre om du vil, om du vil bli operert.

Vet du at det er noe Gud ikke kan gjøre for deg? Han kunne bli menneske for din skyld, han kunne lide for deg og han kunne dø for din skyld, men han kunne ikke velge for deg. Det må du gjø-

re selv. Men merk: det er ikke ditt valg som omvender deg, likeså lite som det på sykehuset er ditt valg som opererer deg. Det er overlegen som opererer, men han må ha ditt ja. Det er Frelseren som frelser deg.

Fra det øyeblikk du legger deg i din store leges hender, er du allerede frelst. For å bli frelst behøver du bare å være en synder som ingen synd vil skjule, men gå til Jesus med all din skyld og skam. I det øyeblikk du gir ham ditt ja, gjør han underet med deg. Da gir han deg del i sin fullbrakte frelse. Han breder syndenes forlatelse utover deg og hele din fortid. Så gir han deg det du lengtet så såre etter, han gir deg fred. Fred med Gud og fred med din samvittighet, fred i livet og i døden. Og så gir han deg et nytt sinn som vil angre og bekjenne alt det du vet er synd og som vil kjempe mot alle dine kjære skjødesynder.

Guds klare tale

Av Berit Berg

Medpasienten min var en gammel, nobel dame, over de 80. Mye syntes å tyde på at hun var svært rik. Hun var betydelig, vital og slagferdig. En stor salmebok på nattbordet fortalte litt om henne. Jeg var for syk til å prate om noe som helst.

Sykehuspresten kom til henne. Hun var ikke videre meddelssom. For om mulig å komme i kontakt med henne, sa han noen positive ord om salmeboka hennes, — bladde litt i den. Hun smilte da han var ute av døren. «Det var som om jeg skulle oppfordre ham til å holde andakt for meg! — Nei, det får da pre-

sten finne ut selv, det er vel hans oppgave? — Tenk, snakke frampå om salmeboka!»

Hun ønsket tydelig en kommentar fra nabosenga. Jeg oppfattet både det komiske og det alvorlige, men orket ikke å svare da.

Senere i uken, en søndag, kom biskopen på visitas til byen. Min sykdomsvenninne ville gjerne vært i kirken, men sykesengen hindret, selvsagt. Biskopen var en god taler, det visste hun. Og da en besøkende kom senere på dagen, var hun interessert i om han hadde hørt bispem,

«for da må du referere talen hans», sa hun forventningsfull.

Teksten den dagen var nokså personlig pågående om vårt forhold til Gud. Hun fikk talen referert, biskopen hadde ikke underslått poenget. Og det traff henne tydeligvis hjemme. Jeg så hun ble forarget, for munnen ble litt liten og sammentrasket. Hun så til siden, stirret liksom og hun plukket med de tynne fingrene sine på dynetrekket. Senere leste hun litt i salmeboka. Det pleide hun å gjøre når noe stod på.

Ut på kvelden da vi var alene på rommet, kom hun tilbake til biskopens tale. Hun pratet seg varm og opprørt.

« — Men jeg bryr meg ikke om *bisper* — eller *prester* — eller *predikanter*! De gjør det så vanskelig for meg, de får si hva de vil! Jeg vil holde meg til Bibelen, der er klar tale, der!»

« Ja, du sier noe», svarte jeg, « der er klar tale»..

Og fristelsen til å gi henne et lite bevis på at hun dømte rett om Bibelens klare tale, ble for stor for meg. Jeg karret meg ut av sengen og gikk bort til henne, leste fra 1. Joh. brev 5,11-12:

«Og dette er vidnemålet:Gud har gitt oss evig liv, og dette liv er i hans Sønn.

Den som *har* Sønnen, har livet, Den som *ikke har* Guds Sønn, han har ikke livet.»

Hun ble så stille, min syke veninne, — sa ikke mer. Munnen snurpet seg ikke sammen! Hun bare så framfor seg. Sine egne ord om at Bibelen taler klart, kunne hun ikke si imot.

Hvordan det gikk med henne?

Dagen etter vår lille samtale ble hun sendt hjem. Hun var alvorlig syk. Vei-

stykket som var igjen ble ikke så langt. En sjelesørger tok seg av henne. Og den som bøyer seg for Ordet, blir berget for evig.

Om det var hun eller jeg som ble mest slått av Bibelens klare tale den kvelden, skal være usagt. Jeg har ikke fått glemme denne episoden, selv om det er mange år siden. Og jeg forteller den til deg fordi det ble så aktuelt nettopp i dag. Gud har sørget for at vi ikke behøver å være i tvil om hvor det evige liv er å finne. Og jeg siterer enda en gang:

Dette liv er i hans Sønn.

Den som har sønnen har livet, den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet.

Så er det godt at det er *slik*, ikke sant? Ellers ble vi ikke berget noen av oss.

Etter Evangelisten

Sendebod

Kvart menneske på jord er eit sendebod. Men kven er vi send av, og kven ber vi bod om? Det er nemleg to Herrar som sender ut sine bodberarar, og med kvar sin bodskap.

Den eine er denne verda sin Gud, Satan, han som forblindar dei vantruande sitt sinn. Den andre er Jesus, kongane sin konge og herrane sin Herre. Ein av dei to lyt vi tena.

Mange vil protestera på dette og seia: Eg tek ikkje parti, eg vil vera meg sjølv. Ja, var det berre så enkelt, då var saka grei. Men det er her vanskaner tek til. Vi må ikkje gløyma at det er ei livslov at den hjarta elskar, den vil menneske tena. Dette vil nok alle vera samde om.

Kven og kva elsker så det naturlege mennesket? Mennesket elsker seg sjølv, og det menneske-tanken kan gripa og ha nytte av anten godt eller vondt.

Det var ein vond dag med forferdelege fylgjer for slekta, då Satan kom frå sitt mørkets og dødens rike, for å fella mennesket. Han fekk Eva i tale, og ho trudde han, tok imot og handla etter hans falske og løgnaktige ord. Ved denne syndige handling fekk mennesket del i Satans vonde natur, hans ånd og stempel, og blei hans villige sendebod. Å, for eit mørker og død i menneskehjarta. Det førde med seg at dei elska mørkret framfor ljuset, løgna framfor sanninga, urettferd framfor rettferd og liv.

Satan sa ikkje noko om kva livet saman med han ville kosta mennesket. Nei, det tagde han med, men han lova alle himmelen til slutt. Hadde han gjort det, ville nok mange ropa om frelse for si fortapte sjel. Han tagde med sanninga og sa og seier den store løgna: Du som er ung, du må prøva livet og sjå kva det har å gi deg. Når du så blir eldre, kjem den laglege tid å venda om, for då har ikkje vener og verdslege selskap slik makt over deg. Kan du ikkje høyra sendeboda hans som ropar frå alle kanter, og hans ånd som kviskrar i hjarta: Seinare, seinare, ikkje no. Vårt eige hjarta tek også same tonen, så ordet *seinare* får meir og meir makt gjennom livsdagen, til det ein dag lyder: For seint, for seint for dei mange, mange menneske. For seint å banka på, for seint å få nåde og tilgjeving for syndene. Du som les dette er vel ikkje framand for dette?

Kven elsker og tener du i denne stund? Prøv å vera sann mot deg sjølv mens det ennå er nådedag og nådetid.

Men same dagen kom også ein annan til mennesket, Herren sjølv. Og kva møtte han? Han møtte løgn frå si eiga skapning. Adam skulda på Eva, og Eva skulda på ormen, og synda og Satans natur hadde slege rot i menneskehjarta, ljuset var blitt til mørke.

Men Herren bar bod om ein som skulle knusa hovudet til ormen, og hans makt, list og velde. Det utløyste ingen takk og glede frå dei som fekk denne glede-bodskapen, inga nød og inga tårer, inga sorg over ein lukka himmel, og ingen kjærleik til han som kom med glede-bodskapen om frelse.

Ja, slik var det den gongen. Er det slik også i dag i vårt folk og i våre forsamlingar?

Lokkar og dreg den vonde sine sendebod menneske til å leva for han og hans rike, så lokkar og dreg også Herren, kallar frå sole-koma til sole-glad på menneskehjarta. Jesus kledde seg om frå Guds skapnad og herlegdom, og tok på seg syndig kjøts likning. Han vart som oss i alle ting, dog utan synd, Guds sendebod, stedfortredar, øvsteprest og offerlam. Han som elska oss, og fridde oss frå syndene våre med sitt blod. Han som vart fødd av ei kvinne, fødd under lova for å kjøpa dei frie som var under lova, så vi skulle få barnerett frå Gud. Galat. 4,4.

Tenk han kom som sendebod frå himmelen med barnerett frå Gud. Ja, han gjorde seg så til eitt med oss at han kallar oss sine brør.

Korleis vart han så motteken?

Med stengde dører og fullé hus den første natta. Men Faderen som sende sin eigen Son, og englane som bar bod at han var fødd, gledde seg og song: Fred på jorda og hugnad med menneske. Nå skulle alle som sat i mørke og dødsskugge få sjå eit stort ljøs. Guds bustad er iblant menneska, midt i deira mørke, nød og død.

Nå står kvart menneske på val, og Skrifta spør: *Kva vil du gjera med Jesus?* Dei aller fleste bed han ikkje om å gå, men dreg seg bort frå han med ein skugge over andletet sitt. Dei fylgjer den røysta som seier: *Ein annan gong.* Dermed får han som førde til fall, dom og død framleis sitja på truna i hjarta, og dei må både elska og lyda han som Jesus kalla tjuven, røvaren og forføraren.

I vår tid er det mykje tala om kor stort det er å vera sendebod i Kristi stad. Det er å verta ynskt velkomen mest over alt, få godt stell og æra for klar tale og meir slikt. Vi har lett for å gløyma kva Skrifta seier om dette å gå i Kristi stad, difor kjem vi så ofte i vanskar med oss sjølv, når vi ser at det vart ikkje slik som vi hadde tenkt.

Kva har så sendebodet i vente?

Han lyt rekna med å møta ein hatefull Kain i sin eigen heim og menighet. Eg er vorten dykkar fiende ved å seia dykk sanninga, var apostelen si erfaring. Han vil møta menneske som tenkjer vondt all dagen. Eg sender deg til til Israels barn, dei opprørske heidningane som har gjort opprør mot meg, dei sjølv og fedrane deira har vore utruke mot meg alt til denne dag. Og til barna med det ublyge an-

dlet og harde hjarto sender eg deg, seier Herren. Sendebodet lyt sjå blinde, døve, spedalske og andre sjuke bundne av vonde makter som bind menneskehjarta, og må stå ved ved den døde Lasarus si grav som var gått i oppløysing. Han lyt høyra at det nyttar ikkje, det er for seint, la han få fred, sørg heller med oss. Ser du sendebodet stå overfor det håplause? Der han som i Simons hus blir miskjend: Veit han ikkje kva for ei kvinne det er som tek i han?

Når så sendebodet forgår seg, rømer som Jonas, fornektar som Peter, er lunke som forstandaren i Laodikea, då er all ære og glans borte og domen tung. Sendebodet set som ein fortapt syndar nede ved tempeldøra. Men der kjem og ropet frå hjartedjupet: *Gud, ver meg syndar nådig!*

Ingen ting kunne stå i eldprøva, ingen gjerning, inga oppleving, kor stort og gildt det måtte vera. Slike ting kan aldri letta domen over synda, og heller ikkje vera trøystegrunn for barnekår hos Gud.

Gud vere takk, vi har fått noko som er sikrare enn dette. Det er *personen og stedfortredaren Jesus Kristus*, som er gjeven oss frå Gud til visdom og rettferd og helging og utløysing. Dette er det einaste som held for Gud når alt anna vert skrella av. Så den som rosar seg, han rose seg i Herren. Her er porten like trong for sendebodet som for den som bodskapen vert sendt til, like trong for alle.

Herre, før oss på den smale vegen til himmelens sæle land! Amen.

Odd Dyrøy

So stor ei frelse

Hebr. 2,1—4

«Difor lyt me so mykje meir akta på det me hev høyrte, so me ikkje skal driva bort ifrå det. For dersom det ordet som var tala ved englar, stod fast, og kvar misgjerd og ulydnad fekk si rettfærdige løn, kor skal då me sleppa undan um me ikkje vyrder så stor ei frelse? - Den som fyrst vart forkynt ved Herren og sidan stadfest for oss av dei som hadde høyrte om han, med di Gud vitna med både teikn og under og ymse kraftige verk og tildeling av den Heilage Ande etter sin vilje.»

Når Gud talar om den frelsa han har fullført for alle menneske, seier han at den er stor. Mange ser ofte så smått på denne frelsa, og difor betyr dette som me skal gjera, så mykje meir. Eg, blir den viktige personen som alt dreier seg om, sjølv sagt med Guds hjelp.

Me vil i dag prøva å sjå litt på det som Gud har gjort, ja, gi akt på det som ordet seier, så me ikkje skal driva bort frå det. Om mogleg augene våre kunne verta flytta frå mitt eige til Jesus. Det står skrive, og det gjeld også i dag, då dei såg Herren, blei dei glade.

Når det står at frelsa er så stor, er det for det første fordi det er Guds frelse. Skal her berre ta med eit bibelord mellom dei mange. Det er det Simon sa i tempelet då han fekk barnet Jesus i sine armar: «Herre, no let du tenaren din fara herifrå i fred, etter ditt ord; for augo mine har sett di frelsa, som du har skipa til for åsyni åt alle folk, - Luk. 2,29-31. Det er Gud sjølv som har frelst oss, utan

hjelp frå vår side. Ja, før verda sin grunnvoll var lagd, utvalte han oss i Kristus Jesus. Det vart bestemt at Gud skulle frelsa oss ved og gjennom ein stedfortredar. Me skulle frikjøpast, ikkje ved forgjengelege ting, sylv eller gull, men med Kristi dyre blod, som blodet av eit ulastande og lytelaust lam. Brorson seier det så fint i ein av sine salmar: «Du frelste oss med Lammets blod og gav oss barnerett.» Det er akkurat dette som har skjedd. I Galat. 4,4-5 står det: «Men då tidi var fullkomi, sende Gud Son sin, fødd av ei kvinna, fødd under lovi, so han skulle kjøpa dei frie som var under lovi, so me skulle få barneretten.» Jesus kom ikkje til jord berre for å dø, men også for å leva. Han levde under lovi i 33 år på denne jord for vår skuld, og oppfylte den til Guds fulle tilfredshet. Han var til hugnad for Gud i all si ferd. Dette var ei stedfortredande oppfylting av lovi. Det er ikkje sant dette som er blitt sagt at Jesus gjorde sitt, og no må eg gjera mitt. Nei, *det var vårt Jesus gjorde*. Difor seier han og i sitt ord at om no der er nokon som slit og har tungt å bera, så kan dei koma til han og kvila seg ut.

Det låg ei lovas forbanning over alle menneske, for det står slik i Galat. 3,10-13: «Forbanna er kvar den som ikkje held ved i alt det som stend skrive i lov-boki, so han gjer det!» Denne forbanning kjøpte Jesus oss fri frå med di han vart ei forbanning for oss. Han bytte plass med oss. Å, du forunderlege Gud. Skuldbrevet vårt blei sletta ut med blod, det som vitna imot oss og dømde oss til døden. «Han som ikkje visste av synd,

hev han gjort til synd for oss, so me skal verta rettferdige for Gud i Han.» «Der i din grav i haven, der er min synd begravet, til evig skjul og gjemme, hvi skulle jeg meg gremme.»

Denne frelsa er så stor at den er fullkommen. Den manglar ingen ting, ikkje noko skal leggjast til, og ikkje noko trekkjast i frå. Det er fullført, sa Jesus på krossen. Han kan fullkommen frelsa alle dei som kjem til Gud ved han, for han lever alltid til å ganga i bøn for dei. Hebr. 7,25.

Denne frelsa er så fullkommen at det er ikkje brot på Guds rettferd når han lar syndarar som trur på Jesus få koma inn i himmelen. Han ville syna si rettferd i den tida som no er, so han kunne vera rettferdig og gjera rettferdig den som har trua på Jesus. Rom. 3,26. Denne frelsa er så stor at den er for alle, seier Guds ord. For so elska Gud verda at han gav Son sin, den einborne, so *kvar den* som trur på han, ikkje skal gå fortapt, men hava æveleg liv. Johs. 3,16. Gud har laga den så stor at der er plass for alle, og han seier: Gå ut på vegar og vegskil og bed til bryllaups alle dei de finn! Matt 22,9. Sæle er dei som er bedne til bryllaupsnattverden åt Lammet. Har du som les dette teke imot denne innbjodninga? Du er beden! Bryllaupsdrakta, Jesu Kristi rettferd, er ferdig. Den åleine er di rettferdigheit for Gud. Men den er også nok.

Denne frelsa er så stor at den er for meg!.,:«Å tenk det var all ting for meg!.,: For meg brast hans elskende hjerte. Å, tenk det var all ting for meg!» Ja, slik syng Hjalmar Hansen, og med rette. *Tenk, det var for meg.* Truverdig er det

ordet og vel verd å ta imot, at Jesus Kristus kom til verda for å frelsa syndarar, og millom dei er eg den største. 1.Timot. 1,15. Slik såg Paulus seg i Guds ljøs: Den største syndar. Når eg kjem inn i sanninga sitt ljøs, då blir eg den største. Det er ingen som er så stygg og umogleg som eg. «Jeg fattig var, er verre vorden, ser mer og mer av hjertets dynn, dog får jeg være Kristi brud, å du forunderlige Gud.»

Frelsa er og for den største syndar, for meg. «Det er meg openberra at eg eig barnerett, for Gud med meg i Kristus er forsona. Og eg som har meg gremma og aldri skjøna rett, kor eg i domen skulle verta skåna. Eg som i all mi betring, mi tru og gudleg sed, mi gjerning og min lydnad fann aldri hjartefred, eg er no alt i Jesus Kristus salig.»

Den som foraktar denne store frelsa, finst det ingen berging for, han må gå fortapt. Guds ord seier at det er ikkje frelse i nokon annan, for det finst ikkje heller noko anna namn under himmelen som er gjeve millom menneske såleis at me skal verta frelste ved det. Ap. gj. 4,12. Ordet seier også at når nokon har brote Mose lov, så døyrr han utan miskunn etter vitnemål frå to eller tre mann; kor mykje verre refsing trur de då den skal verta kjend verd som hev trødt Guds Son under føter og vanvyrdd paktblodet, som han vart helga med, og svi-vyrdd nådens Ande. Hebr. 10,28-29.

«Å syndar som tankeløs ferdes på jord, å, hør dog din frelsers så kjærlege ord: Kom hit til meg! Han kom her til støvet, ble plaget og prøvet, for frelse å bringe til deg.»

Godtfred Nygård

«Sjå, difor skal dei dagar koma...»

Jer. 23,7a

Når det i Bibelen heiter «Sjå» så er meininga at me skal leggja serleg merke med kva som her blir sagt. Gjerne står det i samanheng med eit under eller mirakel av Gud.

Her i Jeremias 23,7 er det tala om eit under når det gjeld Israel's land og folk. Før pla dei seia: «So visst som Herren lever, Han som førde Israels-borna ut av Egyptar-landet!» Men dei dagar skal koma, segjer Herren, - legg merke til det, - då skal dei seia: «So visst som Herren lever, som førde Israels hus og ætt ut og let dei koma frå eit land i nord og frå alle landa som eg hadde drive dei burt til. Og dei skal få bu i landet!» v. 8.

Dette er eit underleg løfte! Og det oppfyldest i våre dagar.

Og det er nemnt ein grunn for det. Det er også merkeleg! Samanhengen viser at det har med *Jesus* frå Nazareth å gjera. «Sjå dei dagar skal koma, segjer Herren, då Eg Vil lata ein Rettferdig Renning (hebraisk: *Nitzer*, derav Nazareth) stå fram for David, og *han* skal vera

konge og fara viseleg åt og gjera rett og rettferd i landet.» v. 5.

«...dei kallar Han: Herren vår Rettferd.» Der er dei som har sett inn i Jesu «stedfortredande gjerning»: Den Rettferdige vår Rettferd! Fullkomne er me i Han.» v. 6.

«Sjå, difor skal dei dagar koma...» v.7a.«Kristus er komen for syndarar alle. Ingen behøver fortapte å gå!» «Ta til deg det ord du lærte: *Gud* vil ingen synders dom og død!» Dette gjeld også for jødane. «*Difor*» 1)*sian Den Rettferdige Renning har kome* og 2)*det er dei som kallar Han: «Vår Rettferd», difor* kjem no jødane tilbake til landet sitt.

Kva er det Gud vil dei no?

Du får be til Gud om lys over dette ordet. Det er jo eit under av Gud den allmektige nådige Frelsaren. Som heller ikkje ynskjer at dei forbitra jødane skal gå evig fortapt.

Helsing Dykkar utsending

Andreas A. Bø

Årsmøte og sommerskole

N. L. Lekmannsmisjon hadde i tiden 14.-18. juli sommerskole på Lundheim Folkehøgskole på Moi, og omkring 220 faste deltakere møtte frem, og av dem var det ca. 50 svenske venner.

Tore Nilsson var også i år gjestetaler, ved siden av misjonens egne forkynnere.

Skolens rektor, Kjell Erfjord, ønsket

deltakerne velkommen til Lundheim Folkehøgskole.

Torsdag 15. juli var årsmøtedag, og formannen Ragnar Opstad ønsket velkommen, og gav deretter ordet til Oddvar Lønnerød som åpnet med andakt over ordet fra Efeserne 1,1-14.

Godtfred Nygård ble valgt til møtele-

der. Ordet ble så først gitt til formannen, som la frem årsmeldingen. Først minnet han forsamlingen om dem som var gått hjem til Gud i året som gikk, og la ordet fra Åpenb. 2,1-7 på hjertet. Alvorlige ord om en fin menighet, som ble rost for sitt arbeide, men som tross dette hadde forlatt sin første kjærlighet. Han spurte hvorledes det stod til med oss, om vi var villig til å la Gud ransake vårt gudsforhold. Og sa videre at skulle vi få vekkelse, måtte Gud få begynne med Guds folk, og minnet om at Guds vilje var å berge oss for himmelen.

Han takket forkynnerne og andre for det arbeidet de hadde gjort i året som gikk. Også i år var det hilsen og årsmelding fra Andreas Bø, som nå arbeider i Israel. Fra forkynnernes årsmeldinger gikk det frem, at til tross for at vi lever i en tid med mye åndelig mørke mellom vårt folk, så fantes der også lyspunkter å se. Også i år hadde de kommet inn på nye steder der det var godt å forkynne Guds ord. Godtfred Nygård hadde også vært en tur i Sverige, og gav uttrykk for at der var gjestfrie folk og åpne hjerter og ører for budskapet. Årsmeldingene gav også uttrykk for at mange lengtet etter å få høre Guds ord, at ordet var sått, og minnet vennene om å be Gud vekke, trøste og fornye Guds folk og frelse dem som er utenfor livet i Kristus, om å være trofaste mot Guds ord inntil enden.

Rekneskapen ble opplest av kassereren Sverre Bøhn, og den synte balanse også i året 1981. Inntektene steg med 12%, men utgiftene steg mye dette året, som skyltes lønsauke og etterbetaling. Det førte dessverre med seg at i år blei det ikke noe å gi til ytremisjonen.

Ved valg på nytt styre ble det gjennomvalg på Odd Dyrøy, Tørvikbygd, Tore Harestad, Bru og Reidar Linkjendal, Sannidal. Frå før står Ragnar Opstad, Nærbø og Ingebrigt Sørfonn, Fitjar i styret.

Som varamenn for styret blei valde: Oddvar Lønnerød, Sannidal, Karl B. Bø, Randaberg og Sverre Bøhn, Norheimsund.

Som revisorar for hovedkassen blei det gjennomvalg på Arne Otto Skutlaberg og Johs. O. Netland, jr. baa Norheimsund.

Styret konstituerte seg og valde Ragnar Opstad til formann.

Styre fekk fullmakt av årsmøtet å bestemme stad for neste årsmøte i tiden 13.-17. juli.

Karl B. Bø

To vegar til himmelen

Av og til hender det at me som forkynner Guds ord blir skulda for å forkynna to vegar til himmelen. I eit minnemøte i ei gravferd blei det i vitnemåla halde fram at det fanst berre ein veg som førde til himmelen, då reiste ein mann seg opp og fortalde oss at det fanst fleire vegar som førde til himmelen enn den eine me hadde høyrte om her. Og det finst nok mange fleire enn dei som her er nemnde, som leitar etter ein lettare veg til himmelen, så det er nødvendig å ta fram litt av det Guds ord seier om denne viktige sak.

Så langt eg kjenner Skrifta, så er det rett at den talar om to vegar til himmelen. Den første er *lova sin veg*, og den andre er *trua sin veg*. Jesus seier at por-

ten er trong og vegen er smal som fører til livet — til himmelen, og han legg til at få er dei som finn porten og få er dei som går vegen som fører dit. Men menneske lagar seg eigne vegar, som dei trur skal føra dei til himmelen. Dei fører ikkje dit, seier Jesus, men dei fører til fortapinga. «For vid er den porten, og breid er den vegen som fører til fortapinga, og mange er dei som gjeng inn der.» *Matt. 7,13.* «Mang ein veg tykkjer folk er rett, men enden på han er vegar til døden.» *Ordt. 14,12.*

Lova sin veg

Skrifta kallar den også ofte for gjeringane sin veg. Det er fortalt i Skrifta om ein ung mann som kom til Jesus ute på landevegen, kasta seg på kne for han og spurde kva han skulle gjera for å arva evig liv — som er det same som å koma til himmelen. Jesus svara han slik: «Boda kjenner du: Du skal ikkje gjera hor! Du skal ikkje drepa! Du skal ikkje stela! Du skal ikkje vitna rangt! Du skal ikkje slå under deg annan manns eigedom! Du skal æra far din og mor di!» Den unge mannen svara: Alt dette har eg halde frå eg var ung. Kan du sjå Jesus opp i augo og dei svara slik? (Markus 10,19—20.)

Ved eit anna høve kom ein lovkunnig til Jesus og spurde: «Meister, kva skal eg gjera so eg kan vinna eit æveleg liv? Kva stend i lova? sa Jesus; korleis les du?» Den lovkunnige svara: «Du skal elska Herren, din Gud, av alt ditt hjarta og med all din hug og med all di makt og med alt ditt vet, og elska nesten din som deg sjølv.» Då sa Jesus til han: *Du svara rett. Gjer det, så skal du leva!* Det er svaret Gud gjev til den som vil gjera noko for å få evig liv, gjera noko for å nå himmelen på gjerningane sin veg.

Mange er dei som har forsøkt å nå himmelen på denne vegen, men berre eit

einast menneske har makta det til denne tid — *Jesus Kristus, Guds Son*. Alle dei andre makta det ikkje, av denne eine grunn at lova er makteslaus på grunn av vårt kjøt — på grunn av vår syndige og falne natur. (Rom 8,3) Krava er så store at dei går sorgfulle bort, som den unge mannen i Mark. 10, eller dei seier med Bjørnson at det er over evne. Då Jesus sa til den unge mannen som trudde han hadde halde alt frå han var ung: Eit vantar deg. Sel alt det du har og gjev det til dei fattige, så skal du få ein skatt i himmelen, og kom så og fylg meg, og då han gjekk sorgfull bort, stod Jesus og læresveinane og såg etter han. Då sa læresveinane: *Kven kan då bli frelst?* Jesus svara at for menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud. Alt er moegeleg for Gud.

Hebrearbrevet fortel oss at for å nå himmelen på denne vegen må ein bli heilag, uskyldig og rein for Gud, skild frå syndarar og opphøya til himlane. (Hebr. 7,26) Det vil seia at for å halda lova må ein bli fullkomen som Gud. Lova krev fullkomenskap, men den kan ikkje gi liv.

Når Jesus seier: Gjer det, så skal du leva, er det ikkje av di han trur og ventar at me skal makta det, men for å gi oss erfaring av vår synd og maktløysa og fortapte tilstand overfor lova, for å driva oss til den einaste som maktar å frelsa fortapte syndarar — Jesus Kristus.

Skrifta seier at den som held seg til gjerningar, han er under forbanninga. (Galat. 3,10): For så mange som held seg til lovgjerningar, dei er under forbanning; for det stend skrive: Forbanna er kvar den som ikkje held ved alt det som stend skrive i lovboka, så han gjer det!

Den som fell i ein ting, han er skuldig i alle ting, han er ein fallen og fortapt syndar som endar i ei evig fortaping, om ik-

kje Jesus får redda han og føra han inn på rette vegen til himmelen.

Trua sin veg

Skrifta fortel at Jesus har opna oss ein ny og levande veg til himmelen, ved trua på Jesus og hans verk for oss. Den porten og den vegen som var umogeleg å koma igjennom for den rike unge mannen — for alle menneske, som for ein kamel å koma igjennom eit nålauga, den gjekk Jesus igjennom i vår stad. Han elska Gud over alle ting, og nesten som seg sjølv, som er lova sitt innhald og oppfylling. Han var og er heilag, uskyldig, rein, skild frå syndarar og opphøya til himlane, slik me måtte vera for å nå himmelen. Det er ei hovudsak at ein slik øvsteprest, stedfortredar, og frelsar *har me*, som fullkome kan frelsa dei som kjem til han. Les Hebr. 7,23—8,1 og fg. Det kunne han av di han ikkje berre var menneske, men han var også Guds Son. Det menneske ikkje kunne, det gjorde Gud, då han kom i likning med menneske. (Rom 8,1 — fg.).

Gjennom han, *åleine gjennom han*, og det han har gjort for deg kjem du til himmelen. Han seier at *eg er dør*, ingen kjem til Faderen utan gjennom meg. Han seier og *at eg er vegen, sanninga og livet*. Han har opna oss ein ny og levande veg til himmelen, for han døydde for våre synder, og stod opp til vår rettferdigheit og lever æveleg. Der har me grunnen for at Jesus sa til læresveinane:

For menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud, alt er moeleg for Gud.

På denne vegen heiter det: Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus. Jesus sa til dei som ved lova hadde erfare at dei var fortapte og skyldige og hjelpelause syndarar som trong frelse og nåde, og ved trua kom til Jesus: Gå heim og lev sæl, trua di har frelst deg! Om tollaren som kom til templet og erkjente si synd og bad om nåde, sa Jesus: Han gjekk rettferdiggjort heim til sitt hus. Til røveren sa Jesus: I dag skal du vera med meg til Paradis.

For deg dom leitar etter vegen til himmelen ville eg gjerne sitert mange Guds ord, for trua kjem ved Kristi ord. (Rom. 10.) Men for plassen si skuld må eg nøya meg med å visa deg til Skrifta. Finn fram Bibelen din og les Rom. 10, Rom. 4. kap. og Galaterne 3. kap. — les her frå kap. 2,15—3,29. Der finn du vegen til livet i trua på Kristus, vegen til himmelen.

Utanom Jesus finst det ikkje noko namn, gjeve millom menneske, soleis at me kan bli frelste ved det. Kom til meg, og høyr, så skal sjela di leva, seier Jesus. Du som strevar med deg sjølv, og med lova, og har tungt å bera, kom til meg så skal du finna kvile, seier Jesus til deg ein annan stad. Det er ingen fordømmelse for den som trur på Jesus, men evig liv og saligheit.

Amund Lid